Fel de fel

În fiecare zi

ROD

La Călărași, merii au rodit a doua oară și de aproape două săptămâni timpul s'a înviorat, ziua s'a făcut mai caldă, noaptea mai dulce. O amorțire ușoară, ca un început de somn subt gene plutește peste lucruri și ființe și le leagă laolaltă. Strângerea de mână a prietenului e mai lungă, flacăra dela chibrit mai mare, fumul dela țigară mai leneș. Liniștea picură în suflet cu murmur potolit peste clipe de go! imens. Anul se apropie de sfârșit, omul se apleacă spre bătrânețe.

Soarele bate la geam ca un copil uitat afară și impunge umbra cu sulițe tocite. Il simți de dimineață cum se apropie molatec de lume, curgând prin văzduh cu zumzet de albine, gata să se întoarcă înapoi, gata să te adoarmă din nou. Ca un val de mare care se apropie și se depărtează, lumina lui urcă și coboară peste ziduri și case, legănându-se alene, cu fașnet de toamnă. E un soare slab care se culcă de vreme și se scoală târziu. Dacă ar rămâne într'o seară pe uliți, s'ar îndrăgosti de lună și ar adormi pe o bancă din parc.

Soarele acesta care mai încălzește inima, nu pârguiește nici un rod. In merele dela Călărași sâmburii vor rămâne de lapte și miezul de fruct păduret. Strugurii grași cu boabele încremenite și grele, perele domnești și palide, cu obrajii în spaimă, merele de aur și de sânge, fructele dulci și amare ale vieții, toate s'au copt în lumina altui soare, la umbra altei zile. Acuma, fierbe mustul.

Pe scocuri nevăzute, nu știe nimeni la apăsarea cărui teasc, el curge de pretutindeni, din buți ferecate și din pivnițe vechi, din proaspete amintiri și din dureri de demult. Este singurul rod al toamnei care îngrașe pământul și umple sufletul de miresme.

Merii dela Călărași au visat. Acum rodesc și se coc la umbra restriștei și în flacăra dorului, visurile cu aripi de vultur, care bat ziua și noaptea la tâmpla fierbinte.

Anul și-a adunat în bătătură roadele, omul și-a strâns în poală, durerile. Ambele, rod pentru mâine.

LIVIU HULEA

acum cincizeci de ani

Citim în „UNIVERSUL" din 22 Noembrie 1890:

— Eri dimineață, pe la ora 5, s'a simțit un cutremur de pământ în Capitală.

— La Vatican se vorbește că Italia ar propune o uniune vamală europeană, urmată de o dezarmare generală, pe care ar executa-o mai întâi Franța.

— Luni seară s'a jucat la Teatrul Național „Fiul Pădurei", dramă în cinci acte de Halm. D-ra Agatha Bârsescu juca rolul Partenei. La finele fecărui act ovațiunile au fost nesfârșite. O ploae de hârtii s'a aruncat din galerie în teatru. Era o poezie făcută în onoarea artistei.

La eșire, în pridvorul teatrului, artista era așteptată de peste două sute de studenți. Afară, pe când d-ra Bârsescu se urca în trăsură, studenții au deshămat caii și au organizat o adevărată procesiune cu torțe.

Maniacii scrierii microscopice

In toate timpurile au existat oameni, cari împinișii cine știe de ce sentiment de îngâmfare, sau poate de simplă încredere în sine, au scris cu litere exagerat de mari, pe când alții, din modestie, sau din predilecție pentru tot ce e mic au adoptat o scriere mărunță și adeseori neciteață. In India însă scrierea microscopică a fost totdeauna practicată ca o artă și sunt renumite în toată lumea acele boabe de orez pe care indienii scriu versete și chiar rugăciuni întregi. Pentru europeni aceste boabe de orez constituesc o curiozitate; pentru indieni însă, ele sunt ceva „sacru" și cei cari le cumpără pe un preț foarte ridicat se grăbesc să le înghită spre a-și onora zeii cărora le sunt dedicate.

Europenilor sau americanilor le pare cu atât mai mai absurdă această osteneală de a îngrămădi, cât mai multe cuvinte într'un spațiu cât mai restrâns, cu cât, mulțumită tehnicei moderne, se pot obține micșorări de litere, care lasă în umbră tot ce s'a realizat în acest domeniu până acum.

In ultimii 50 de ani s'au găsit sute de oameni cari și-au pierdut un timp prețios scriind, de plidă, poema lui Schiller, „Clopotul" pe o jumătate de carte poștală, sau un roman întreg pe o coală de hârtie. Un pușcăriaș, având din nefericire pentru el, destul de mult timp liber, a gravat o rugăciune pe un sâmbure de cireașă.

Dar, și în domeniuî acesta, oamenii au devenit mai rafinați. Adepții scrierii microscopice de azi nu mai au nevoie să-și strice ochii; ei se folosesc de un mic aparat ale cărui brațe micșorează la minimum orice mișcare normală, astfel încât cel care scrie cu mâna poate face literele de mărime obișnuită, urmărind prin microscop caracterele minuscule pe care le desenează vârful ascuțit al aparatului.

O republică de călugări

Acest stat se găsește pe muntele Athos și e alcătuit din 20 de mânăstiri cu 5000 călugări. Constituția greacă recunoaște o independență aproape completă acestei comunități religioase.

Constituția dată republicei „Athos" la 10 Mai 1940 a fost ratificată atât de patriarhalul ecumenic din Istambul cât și de parlamentul grec. Administrația e în mâna a celor 20 de reprezentanți ai diferitelor mânăstiri, iar o comisie permanentă compusă din 4 călugări se ocupă de chestiunile la ordinea zilei.

Statul grec are obligația de a veghea asupra siguranței micului stat și a ordinei din interiorul lui. Un prefect, în calitate de mandatar al guvernului grec își are reședința pe muntele Athos.

Maxime și cugetări

Amintirile sunt ca fulgii rămași uitați în cuiburile goale.

D. Anghel

ANCHETELE NOASTRE

DINCOLO DE HOTAR

Bisericile românești silite să introducă limba maghiară.— Stare de exasperare in Ardealul ocupat

Alba-Iulia, Noembrie.

Vom complecta astăzi încrustările noastre dintr'o zi petrecută dincolo de hotar. In primul rând trebue să amintim că în momentul de față se duce o stăruitoare campanie de presă pentruca slujbele religioase din bisericile românești să se oficieze în limba maghiară în tot cuprinsul Ardealului ocupat. Campania a deschis-o chiar o revistă oficioasă a bisericii catolice și a fost reluată după câteva zile de toată presa ungurească.

Și e posibil ca în scurt timp ideia să fie tradusă în fapt. Așa încep toate măsurile represive, printr'o asmuțire în presă, pentruca apoi guvernul să justifice opresiunea cu starea de surescitare a opiniei publice. Fiecare persecuție este acoperită cu o semnătură în alb a poporului, după cum terorismul este exercitat în numele indignării atribuită obștei.

Un singur domeniu rămasese până acum scutit de aspectele violenței organizate, cel al libertății cultului. Ori, de aici înainte nici această minimă libertate nu va mai fi tolerată. Unii din preoții români din Satu-Mare au și fost obligați să predice în limba maghiară, iar în școlile de stat din Cluj a fost interzisă răspândirea catechismului în românește.

După două luni de ocupație, stăpânitorii au reușit să creeze în Ardeal o stare insuportabilă. Așa cum trăiesc astăzi cei 1.500.000 români, nu mai e viață. Credem că nu există încă un grup de oameni în Europa care să îndure un regim moral asemănător. Securitate individuală și națională nu mai există și orice român poate fi ridicat din casă, fără nici un fel de răspundere și dus, fie într'o temniță, fie la prima linie de hotar și alungat. Sunt oameni cari de 60 zile nu îndrăsnesc să iasă pe străzi, iar alții continuă să rătăcească în munți. Numai cine nu vrea nu săvârșește acte de brutalitate în această stare de complectă scoatere din lege a populației românești.

Ne rămâne nouă datoria, a celor de dincoace, să arătăm lumii cele ce se petrec în Ardealul ocupat. Sunt stări care bruschează orice noțiune de stabilitate europeană și împinge răsăritul continentului nostru într'o atmosferă de permanentă tensiune.

Faptele au putut fi și verificate chiar la fața locului. O comisiune de anchetă internațională a stabilit în procese verbale întreaga serie de atrocități, precum și regimul politic fără precedent introdus de ocupanți.

*

Și situația aceasta n'a laut sfârșit. Ea continuă pe o scară generală, fără nici un indiciu de normalizare. Mai recent au fost expulzați toți românii din Covasna, confiscându-li-se averile. In Bihor, nu mult decât ieri, au fost sigilate bibliotecile populare, iar în Maramureș se sechestrează țăranilor până și îmbrăcămintea de larnă.

Garanțiile oficiale care ni se dau nouă sau altor guverne, sunt călcate în picioare, chiar în clipa în care sunt făcute. Astfel, acum o săptămână s'a făcut o declarație autorizată prin care se asigura libera exercitare a tuturor cultelor, urmând după ea campania pentru oficializarea limbii maghiare în bisericile românești. O altă declarație s'a făcut în legătură cu libertatea de funcționare a micii proprietăți țărănești și cu toate acestea mii de plugari români au fost deposedați de pământul obținut, fie prin cumpărări înainte de războiul mondial, fie prin reforma agrară din 1922. Nu mai vorbim de câte ori s'au desmințit actele de violență, pentruca ele să fie confirmate astăzi chiar de către comisiunea de anchetă internațională.

Una se exprimă în vorbe și alta se practică. In străinătate se afirmă cu patos misiunea civilizatoare a Ungariei, iar în Ardealul ocupat și în Rusia Subcarpatică se aplică concepția desființării tipului biologic a elementelor străine de rasa maghiară. Până și ultimul notar comunal își poate face o preocupare centrală din „stârpirea valahilor și a rutenilor", minorități socotite ca primejdioase existenții statului maghiar.

Dar, mai ales, trebue să știm că situația din Ardealul ocupat nu este în afară de un plan bine calculat și se poate descifra limpede ceeace se urmărește prin el. Sentimentul că dreptatea cauzei românești se va planifica în cadrul Europei, se generalizează tot mai evident din Secuime până în Cluj și din capitala Ardealului până în Budapesta, după cum nici un om serios din Ungaria nu mai trece cu ușurință peste concepția etnică, în plin marș în lungul și latul continentului nostru. Din acest sentiment isvorăște grija de a lichida prin mijloace forte minoritatea românească.

Prin precipitarea procesului de maghiarizare se caută înlăturarea oricărei revizuiri în materie teritorială, așa cum contele Tisza credea în 1914, că prin tratative cu partidul național român va pune războiul mondial în fața unei rezolvări a problemei românești.

V. M.

Au înflorit pomii în jud. Dâmbovița

Târgoviște, 20 Nov.

Vremea frumoasă și călduroasă, a făcut ca mulți pomi fructiferi din diferite părți ale județului, să înflorească.

Termometrul, în ultimul timp, a înregistrat în timpul zilei, între 18-20 grade d'asupra lui zero, ca în timpul verii.

ANUNȚ

Restauratorii și cei cari doresc să pună pe piață

VINURI ȘI RACHIURI DE DROJDIE

de bună calitate, să se adreseze Prefecturei județului Tecuci.

Pentru a evita specula preferăm revânzătorii detaliști.

Cu misiți sau intermediari nu stăm de vorbă

9067

CASE DE FIER

VINDEM B-DUL MARIA 44 TEL. 4.07.38

1207

LOPEȚI și CASMALE

de fabricație germană, la prețuri foarte convenabile

IN DEPOZIT LA

Simion MICHAILESCU Ssorii S.A.R.

BUCUREȘTI, Str. TEILOR 20, Telefon 5-59-19 331

CARMOL FRICȚIUNE CARMOL

In jurul arestării unor comisari din Iași

Iași, 20 Noembrie

Am relatat că serviciul ordinei legionare din localitate a arestat un grup de 7 persoane, dintre foștii conducători ai poliției, jandarmeriei și siguranței, pe care l-a înaintat autorităților superioare din București.

Intre aceștia se găseau și d-nii: comisar șef Gh. Stănciulescu, comisari Enache Horeanță și N. Crăciun. Aceștia după ce au dat o serie de relațiuni de serviciu, privitor la acea noapte de groază 22 Septembrie 1939, au fost puși în libertate, reîntorcându-se la Iași.

BISERICA și ȘCOALA

Cariera profesorală

Perspective morale și materiale

de CONSTANTIN KIRIȚESCU

Un părinte mi-a cerut un sfat în privința carierei pe care trebue s'o aleagă copilul său, ajuns la răspântia complicată unde, din calea unică și dreapta a tinereții școlare, se desfac numeroasele drumuri ale vieții. Copilul ar avea simpatie pentru cariera didactică: e studios, modest și a păstrat desigur din viața școlară un anumit respect pentru autoritatea profesorală. Ar dori deci să devină el însuși profesor. Tatăl e îngrijorat de alegerea făcută de fiul său și se întreabă: e bine oare? Să încurajeze copilul în acest drum, sau să-l îndrepteze spre altele, care i-ar putea aduce satisfacții mai mari?

Ce greu este să dai un răspuns, care să fie în acelaș timp și sincer, și obiectiv, și corespunzător realității lucrurilor! Greutatea vine dela faptul că alegerea unei cariere nu este o simplă problemă de vocație, ci și una socială, cu resfrângeri asupra putințelor de viață pe care le oferă în mediul și împrejurările timpului. Criteriul de judecată este de obicelu deosebit de la părinți la copii. Părinții, oameni cu experiența vieții, cunoscându-i greutățile și îngrijorați de complicațiile viitorului, pun punctul de greutate pe rentabilitatea carierii. Tânărul se conduce mai ales de ceea ce crede că este vocația lui, adică dă mai multă ascultare vocii care-l chiamă într'o anumită direcție.

Poate exista, în ce privește cariera profesorală, un conflict între vocație — presupunând-o reală — și condițiile sociale ale profesiunii, care trebue să asigure celui ce o îndeplinește, un minimum esențial de satisfacții sufletești și materiale? Este o problemă care torturează pe mulți tineri la începutul carierii. Importanța problemei vine dela faptul că ea trece cu mult peste cei interesați în persoana, cariera și viitorul lor, spre a se resfrânge cu deosebire asupra succesului funcțiunii sociale a profesoratului, cu alte cuvinte asupra calității învățământului ce se predă în școli, a întregii opere de educație pe care o îndeplinește, prin profesori, școala.

Profesoratul este o artă și arta presupune aptitudini înăscute. Te naști profesor, așa cum te naști muzicant, orator sau om de afaceri. Vocația profesorală este rezultanta psihologică a unor puteri sufletești ce lucrează în direcțiuni concordante. Cel ce n'are vocație profesorală, ci și-a ales această carieră scontând posibilitățile și avantajele viitoare, va fi un profesor mediocru, după cum va ieși o slabă recoltă dintr'o vie plantată într'un sol argilos, neprielnic culturei de vie. Vocația profesorală presupune iubire de copii, răbdare, pătrundere psihologică, credință în idealuri, uitarea de sine caracteristică a apostolatului, atât de ironizat. Aceste calități naturale trebuesc puse în valoare printr'o temeinică pregătire nu numai profesională — de specialitate științifică și pedagogică — dar și de o serioasă cultură generală isvor al gândirii libere și al întăririi personalității.

Profesorul trebue să posede deci o personalitate complectă, rod al asocierii unei forțe sufletești, vocația, cu pregătirea intelectuală. Numai astfel înarmat, el va putea răspunde misiunii lui sociale: a întări caracterele tinerelor vlăstare ce-i sunt încredințate spre a creea elemente folositoare societății.

Dar profesorul este el însuși membru al societății, minuscula dar importantă rotiță în angrenajul ei, trăind în ea, din ea și pentru ea. Personalitatea și activitatea lui nu vor fi fecunde, decât alimentându-și puterile sufletești din viața în al cărei mediu trăește și lucrează. Aceasta ne conduce la al doilea punct de vedere din care trebue judecată cariera profesorală: al satisfacției pe care o dă societatea profesorului, a condițiilor de viață morale și materiale pe care i le asigură.

Adevărul este că societatea este nedreaptă cu profesorul. Stratificația socială i-a fixat un loc mai prejos de calitățile ce i se cer, de pregătirea ce-i este necesară și de rolul ce i s'a hărăzit. Condițiile de viață ale societăților moderne au dat întâietate altor funcțiuni sociale. Valorile educative sunt ideale; cursul lor cotează slab pe o piață dominată de economia politică. Profesorul — nu vorbesc de individualități, ci de corp — a fost împins pe un plan secundar. Un scriitor francez face profesorului un portret caracteristic: un domn îmbrăcat într'o haină demodată și lustruită pe la mâneci, nemulțumit de situația lui, revoltat împotriva întocmirii sociale, a instituțiilor și oamenilor. S'a spus și la noi că profesoratul a devenit cariera timizilor, a acelora cari, nefiind înarmați dela natură pentru a smulge biruința în luptele vieții, preferă adăpostul unei situații sigure, dar modeste, acceptă cu resemnare inferioritatea socială la care e condamnat cu nedreptate „dascălul". In această stare de demoralizare, profesorul trebue să-și îndeplinească misiunea lui de „a forma caracterele", a întări sufletele școlarilor lui, a-i pregăti pentru lupta vieții în dreptatea căreia el nu mai are încredere, deoarece se socoate însuș o victimă a ei.

Iată gândurile ce-mi treceau repede prin minte, atunci când căutam să dau convorbitorului meu un răspuns cinstit. La greutățile de principiu se mai adăogau și cele specifice ale timpului: toate catedrele din învățământ ocupate prin titulari și obligația statului de a prefera pe neferiții profesori rămași fără cămin și fără țară; deci, închiderea aproape totală a carierii pentru cei tineri.

Profesorul este însă, prin definiție, un optimist. Un om care trebue să prețuiască viața, să aibă încredere în desfășurarea fericită a lucrurilor, să creadă în putința ei de a fi influențată prin jocul puterilor sufletești, sporite prin unealta sa de lucru: educația. Această operă de educație trebue s'o întrebuințeze mai întâi asupra sa însuș: cultivarea și potențarea valorilor ideale ale conștiinței, formularea și urmărirea idealului, viața în putere și în frumusețe. Bogăția spirituală, câștigată printr'o alunecare dela viața exterioară la cea interioară, dă un sens superior carierii profesorale și o face mai puțin dependentă de contingențele vieții materiale. Cine e capabil de această biruință sufletească asupra sa însuși ,poate găsi în cariera didactică un isvor de satisfacții, care să-l ridice pe deasupra judecății comune și să-l facă nepăsător față de brutalitățile vieții, așa cum le cunoaște inteligența comună.

Acesta este răspunsul pe care, după oarecare gândire, îl pot da părintelui, îngrijorat de viitorul copilului său și de perspectivele pe care profesoratul le poate oferi unui tânăr aflat la răscrucea critică a alegerii unei cariere.

Pentru deschiderea bisericii Stavropoleos din București

Biserica „Stavropoleos" cu hramul Sf. Arhangheli Mihail și Gavril, monument istoric, din București (lângă Palatul Poștelor), prin aprobarea ministerului educației naționale, cultelor și artelor, a fost deschisă și aprobată pentru a se sluji în ea cultul divin ortodox.

Sf. Patriarhie la cererea ministerului a și numit un preot paroh spre a sluji și a fi la dispoziția credincioșilor. Această biserică a stat închisă și părăsită din anul 1905 și este lipsită de toate odoarele sfinte, cele vechi fiind luate de comisiunea monumentelor istorice și păstrate ca obiecte de valoare.

Astăzi Biserica n'are odăjdii, cărțile de ritual, icoane, sfeșnice, candele, mobilier și tot ce poate fi necesar pentru săvârșirea Cultului Divin.

Preotul paroh împreună cu epitropia roagă bunii creștini să treacă în fiecare zi pe la Sf. Biserică pentru a o vizita, fiind o bijuterie de artă bizantină, și a dona ce vor, fie obiecte în natură, fie bani pentru a fi cumpărate, întrucât urmează ca peste câteva zile să fie târnosită și după care ceremonial se va oficia în fiecare zi, după tipicul mânăstiresc Sf. Liturghie cu predică, precum și toate celelalte sfinte slujbe.

CALENDAR

Sfântul CLEMENT, episcopul Romei

Sf. Clement a fost ucenic al Sf. Apostol Petru, pe care l-a urmat cu credință atât în propovedurea credinții creștine, cât și în moartea mucenicească prin care și-a încheiat viața.

El a trăit pe vremea împăratului Traian, și a fost episcop al Romei, pentru care lucru în lumea bisericească i se mai zice și Sf. Clement Romanul.

Pentru viața lui curată și pentru râvna cu care a propoveduit evanghelia, apărând-o de furia păgânilor, tradiția ne spune că a fost exilat la Chersonezul tauric, în Crimeea de astăzi. Nu a petrecut mult în exil, pentrucă din porunca urmăritorilor el a fost înnecat în mare.

In tot timpul de aproape două săptămâni cât a fost purtat pe mare, cu corabia el nu înceta să se roage lui Dumnezeu și să îndemne pe corăbieri a primi credința întăritoare creștină.

Pe lângă talentul și puterea de convingere a vorbirei, el a avut și darul scrisului.

Intr'o scrisoare către Corinteni, sfântul îi mustră pentru necredința lor și mai ales pentru că se răsvrătiseră împotriva preoților. Tot în această scrisoare îi îndeamnă să petreacă în unire și supunere față de păstorii lor, orânduiți de Dumnezeu.

A mai alcătuit și alte scrieri bisericești, care au fost de mare folos pentru întărirea credinței și răspândirea învățăturilor sfinte.

Pentru meritele lui, lupta cea bună și jertfa cu care și-a consfințit activitatea, Biserica l-a trecut în rândul sfinților.

C. D.

SF. SCRIPTURĂ

Luca XVIII, 18-26

POVARA

Vremurile prin care trecem sunt atât de grele, încât durerea care ne sfâșie lăuntric s'a resfrânt și în înfățișarea noastră ca o pecete ce nu se poate șterge, ca o povară ce nu se poate arunca. Suferim, iată realitatea! Suferim nu trupește, ci moral. Suferim pentrucă rosturile noastre pământești s'au sdruncinat și să năruiesc fără oprire. Ceea ce am adunat cu trudă și îndreptățire și ceeace am socotit că va fi pavază de ocrotire a neputincioasei noastre dăinuiri, stă acum să se risipească, mărind frica de necunoscut. Sub o astfel de povară se găsea dregătorul bogat care a venit la Iisus să-l întrebe cum poate moșteni viața veșnică. Când Mântuitorul i-a amintit poruncile iubirii de Dumnezeu și de aproapele, el a răspuns că le-a păzit pe toate și încă din tinerețe; iar când l-a sfătuit să-și vândă averea și s'o împartă săracilor s'a supărat și a plecat. De bună seamă este lucru semeț să spui: am păzit toate poruncile. „Toate"!... E lucru greu. Să zicem însă că în cugetul lui ca și al multora dintre noi se sălășluise încredințarea că în marginele puterilor hărăzite de pronie, biruise ispitele și respectase poruncile. Dar atunci de ce sbucium și mâhnire? De ce îndoiala că mai lipsește ceva? Fiindcă peste încredințarea păzirii poruncilor stăruia în suflet o grijă nedeslușită care apăsa ca o povară: era grija rosturilor pământești sdruncinate și în primejdie de a se nărui. Prefacerile de atunci ca și cele de azi făceau să se presimtă prăbușiri și schimbări în alcătuirea lumii. Dregătorul bogat întrezărea primejdia, de aceia când Iisus i-a spus: vinde averea și împarte-o săracilor el s'a cutremurat. Leacul era de bună seamă amar, dar numai el tăia din rădăcină pricina grijilor, înlăturând povara sbuciumului pământesc și toate umbrele care pot întuneca un suflet năzuitor spre binele cel veșnic pe care grijile pământului îl țin încătușat.

Să nu ai aceste griji, să poți spune senin ca Iov: gol m'am născut și gol mă duc, iată ceea ce ar curăți sufletul de orice mâhnire și ar înlătura pecetea suferinții de pe fața și din înfățișarea noastră. Este cu putință aceasta? Poate omul, alcătuit din pământul care-l hrănește, să sboare dincolo de temeiurile alcătuirii lui? Iată lucruri despre care Iisus însuși a spus că: „cele ce nu sunt cu putință la oameni, sunt cu putință la Dumnezeu". Incolo? Privește urechile unui ac și funia unei corăbii sau spinarea unei cămile și încearcă să treci unele prin altele. Te vei încredința că nu se poate. Așa nu se poate scutura sufletul de necazuri cât timp grija pământeștilor noastre socoteli apasă neîndurerat peste el.

Vremurile grele prin care trecem par a fi pentru fiecare un învățământ aspru. El deslușește adevărul că numai cel deslipit fără minciună de bunurile pământului poate arunca necazurile. Leacul este amar dar tămăduitor. Cine-l bea sufere o clipă, dar scapă pentru totdeauna de povara neînduplecată a necazurilor.

Altfel, suferim și vom suferi.

Pr. C. DRON

INVĂȚĂ MINTELE TRECUTULUI

PROCESIUNILE CREDINȚEI

Pedagogia lui Pestalozzi — prezenta credința drept încrederea fiască a omenirii în dragostea părintească a lui Dumnezeu; iar Goethe îi atribuia credinței meritul primordial în progresul spiritului uman. „Toate epocile, — spunea genialul gânditor, — în care domnește credința, sunt strălucite, înălțătoare și rodnice atât pentru contimporani cât și pentru urmași. Am crezut, — mărturisea el, — și mai ales acum cred. Meargă-mi bine sau rău, eu rămân în tagma credincioșilor".

Este îmbucurător că începem și noi să ne scuturăm de prejudecățile raționalismului distructiv, produs al unor suflete sterpe și să pășim energic pe „calea" mântuirii lui Hristos, cum pășea în trecut întregul nostru neam dela vlădică până la opincă, dela domn până la ultimul oștean,

CU FACLII ȘI RUGI FIERBINȚI

Căci marea procesiune religioasă de Joi după amiază, menită să trezească conștiința creștină a întregei suflări românești din Capitala Țării, a fost un început demn de sprijinit și pentru care Soc. ortodoxă națională a femeilor române și Sfânta Patriarhie, vor binemerita dela oameni și dela cer.

Și pentru a-și atinge înaltul rol simbolic, a fost adusă din Sfânta Mitropolie a Iașilor, icoana făcătoare de minuni a Prea Curatei Fecioare Maria, înaintea căreia îngenunchiau și se rugau în timpul războiului, răniții aflați în spitalele Iașilor.

După sfânta icoană a Maicei Domnului, venea purtate în procesiunea înserării, racla cu moaștele Sfântului Dumitru cel nou — ocrotitorul Capitalei.

MINUNI SI PROCESIUNI DE ALTADATA

Pentru cei sceptici, această pioasă închinare a zecilor de mii de copiii nevinovați, de bărbați și femei smerite, va fi fost o simplă ceremonie de fast în cadrul cultului nostru ortodox.

In trecut însă, astfel de procesiuni, — după cum adeverește cronica țării, — aduceau încetarea marilor suferințe și a dezastrelor abătute asupra țării și poporului român.

In cunoscuta „Istorie a fondării orașului București" colonelul D. Pappasoglu, a însemnat cu o jumătate de veac în urmă, câteva din urmările hotărâtoare ale unor astfel de mari procesiuni ale credincioșilor bucureșteni.

PENTRU OPRIREA CIUMEI LUI CARAGEA

Astfel, povestește numitul autor sprijinit pe mărturia tatălui său „în 1815, în vremea ciumei lui Caragea, când, teribila epidemie cuprinzând întreaga Capitală, au scos pe sfântul și după ce au ocolit cu el Capitala, l-au proptit în mijlocul târgului, unde s'a făcut sfințirea apei și s'au cântit rugăciuni pentru sfânt. Din acea zi, epidemia a început a scădea treptat și Capitala a scăpat de acel flagel, iar Caragea s'a întors în palatul lui din satul său Domnești de pe Șabar, unde sta retras".

SECETA ȘI FOAMETE AMARNICA

Peste 12 ani, la 1827, în timpul domniei lui Grigore Ghica Vodă, era o secetă groaznică. Nu plouase trei luni, tocmai lunile necesare prosperării câmpului. „Bucureștenii erau înfrigurați, — spune autorul ca martor ocular, — că vor rămâne iarna să flămânzească, fiind siliți să mănânce ghindă și coji de stejar coapte în cuptor și trimise apoi la moară să fie făcute făină, cum se întâmplase și în trecut când câmpiile erau albite de oasele vitelor moarte din lipsa nutrețului".

UN DOMN INTELEPT ȘI CREDINCIOS

„Atunci bătrânul și înțeleptul Grigore Ghica, a chemat pe cuviosul și sfântul mitropolit Grigore și l-a poftit să scoată pe sfântul într'o întinsă și îndelungată procesiune.

„A doua zi de dimineață, în ziua de 15 Mai, porniseră toți, Vodă cu boerii în frunte. Racla sfântului era purtată de preoți pe umeri. S'a urmat cursul Dâmboviței spre locul actualei Gări de Nord. Când plecarăm de acolo, — povestește autorul, — văzurăm un nor măricel care venea din spre Apus, iar când sosirăm în capul podului Mogoșoaiei (Calea Victoriei), începu o ploaie torențială. Vodă și boerii și toți ceilalți fură udați până la piele; erau ca udați în găleți de apă, însă nimeni nu se grăbia. Cortegiul merse tot încet. Măria Sa fiind în frunte călare cu boerii, ne ținea tot la pas. Astfel, sosind la biserica Sfintei Mitropolii din deal (locașul sfântului), a descălecat Vodă și boerii și au intrat în biserică leoarcă de apa ploaiei.

Mitropolitul a făcut atunci moliftele de mulțumire, cu cosciugul deschis; toți au început a face mătănii și a săruta pe sfânt dela domn până la cel din urmă om. Această ploaie, cu oare care întreruperi, a ținut trei zile".

OPRIREA HOLERII DIN 1831

Iar în timpul protectoratului rusesc dela 1831, președinte al divanurilor Moldovei și Munteniei fiind generalul Kiseleff, s'a ivit teribilul flagel al holerii, din a cărei cauză Capitala a rămas pustie. Văzând dezastrul și creșterea numărului morților, generalul Kiselef a ordonat să se facă o mare sfeștanie în câmpia Filaretului, aducându-se moaștele sfântului.

„S'a ridicat un cort sub care racla cu moaștele sfântului a fost așezată pe scaune, iar cortul înconjurat de toată armata rusească.

„Kiselef, — povestește colonelul Pappasoglu, — cu toată generalimea întregei oștiri, cu toți soldații, clerul, boerii și poporul, când au început sfintele rugăciuni pentru încetarea epidemiei au căzut toți în genunchi; cei mai mulți au zis rugăciunile cu lacrimi în ochi.

„In urmă, sărutându-se de toți sfintele moaște, s'au întors în deal la mitropolie, venind toți generalii și mitropolitul pe jos și între rândurile batalioanelor intrară pe poarta mitropoliei pe din dos. O minune! Până la 10 Octombrie a scăzut repede numărul morților care până atunci crescuse îngrozitor până la 100—160 pe zi. Mărturisesc, — încheie povestitorul, — că minunea aceasta a fost văzută de mine".

CUVANTUL MAREȘALULUI MACKENSEN

Este încă vie în amintirea bucureștenilor, răpirea raclei cu moaștele sfântului de către bulgari, în timpul marelui război. Anunțată de călugări, d-na Alexandrina Cantacuzino, a cerut în timpul nopții audiență mareșalului Mackensen, în timp ce clopotul cel mare al Mitropoliei mobiliza sufletește poporul.

Impresionat, mareșalul a ordonat măsurile datorită cărora trecerea raclei peste Dunăre a fost oprită la momentul oportun. Readucerea sfântului la Mitropolie a prilejuit o atât de măreață și mișcătoare procesiune, încât marele comandant german privind-o, a scris în memoriile sale: „Până în clipa procesiunei, n'am cunoscut marea noblețe a sufletului poporului român, noblețe rezultată din puternica lui credință în Dumnezeu".

G. LUNGULESCU

Sfânta Scriptură pentru credincioși

Sf. Scriptură în noua traducere se găsește la Tipografia Cărților Bisericești, str. Principatele Unite Nr. 60, București, în următoarele condițiuni:

Ediția obișnuită: Broșată lei 300; legată în pânză complet lei 380; în piele și pânză lei 500

Ediția de lux: Broșată lei 400; legată în pânză complet lei 480; în piele și pânză lei 600

Credincioșii din provincie și-o pot procura fie trimițând costul prin mandat poștal, fie contra ramburs.